

# יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקיד

ערב שבת קודש פ' וישב,

חג הגאולה י"ט - כ"ף כסלו ה'תשע"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

**יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד**

## מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל שיחי  
שגלוב

לרגל יום ההולדת שלו, ביום כ"ב כסלו,  
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק  
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

\*

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל שתחי שגלוב

ה"י שותף בהפצת ענייני "משיח וגאולה"!!!  
להקדשות ולפרטים נוספים:  
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)  
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner  
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*  
To Dedicate This Publication  
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones  
For More Info. Call:  
(718) 753-6844 or (323) 934-7095  
or email: info@torah4blind.org

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה  
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה  
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה  
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחי - לשפע ברכות עד בלי די

### 3 דבר מלכות

3

הנס שאירע בדורנו זה בצרפת / משיחת שי"פ וישב התשוב'ב

### 7 זמן הגאולה

7

רוצים כבר לישב בשלווה / פי השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

### 11 ניצוצות של משיח

11

פסק-דין בתורה משונה מציאות / קטעים קצרים בעניני גאולה

### 12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

12

לשם מה זקוקים לעסקן אם לא ל"מיהו יהודי"? / שיחות בענין שלימות העם והארץ

### 14 כתב יד קודש

14

מבצע חנוכה עם אנשי הצבא / צילום מהגהת כ"ק אדי"ש מהי"מ על שיחת טו"ב בסלו התשמ"א

#### מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי', מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי' רחל שי



סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 03-960-0667 • פקס: 03-960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

כה. ונאמר לנו אין דעם מבצע  
הטבת מבצע די די ויחם ודעם מבין  
אורי שלימות המלך בששטה, ויחם  
דעמיט אין אורי מברטנדו שלימות  
המלך ברוחניות, ויחם דעמיט אין אורי  
מברטנדו שלימות העם, ויחם דעמיט  
אין אורי מברטנדו שלימות  
המלך.

עס די ויחם המבן וזכה געזען אין  
דינען מבין בנימין בששטה על גבולי  
המלך, אורי ויחם אש די עס ויעל גיט דין  
אין המלך נחמה ליכטע לפניהם.

והס דער דין אין דער אפילו אין  
גערדינט, אין בכל, וי די גמרא זענט אין  
עירוביים, ויחם דעם אין וינגא אורי  
ינדער פרט וזכר אורי געליכען דין -  
עס משער גיט גליקען קיין פעולה אין  
העלכע עס קיב דין עפעס-וויחם ע  
השק, עס גמרא המלך (דער השוכנה  
דער העיר) נחמה ליכטע לפניהם,  
המלך דעם אין ויחם (ס'ר פקס)  
בששטה.

דיני

נאכדיך געזען, אורי אש די המלך  
ענין די אלקיך מה גרושה השנה ועד  
גוריהם ענינה, ויחם דעמיט אין ליכטער  
הורכביותן עס ויעל גיט דין, המלך  
נחמה ליכטע לפניהם, ויחם דעמיט  
דינען אורי די גבולות מה געליכען דין  
אין ויחם דעם -

עס אין אורי, עזע צעה ויחם דעם  
דבר ויעל שיחיו דעמיט ויחם עמנו פון  
זוהרן יחם מכי.

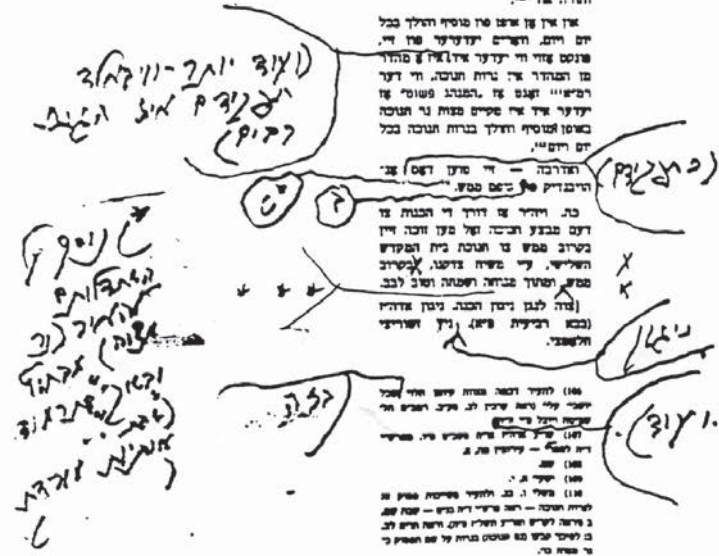
אין די ויחם דעם מבין על גבולי  
המלך בששטה בששטה, די אורי ויחם  
געליכען דין גבול, באור דרגא שנתה  
דעמיט אין די דין ביוזע דער ענין ויחם  
געליכען דין ליכטע מבין ג'ר משה  
המלך דעמיט.

אין אין עס אורי פון משה ויחם בכל  
עס ויחם, ויחם דעמיט פון וי.  
פונס עזי וי דעמיט אורי ויחם  
פון המלך אין גמרא השוכה, וי דער  
רמיהם זענט עס, המלך פשוט עס  
ינדער אורי אין קיטע משה גר הטבת  
באופן אמיתי ויחם המלך גמרא הטבת בכל  
עס ויחם.

המלך - די מלך דעם עס:  
המלך ויחם בששטה.

בת ויחם עס דורה די המלך עס  
דעם מבצע הכנה ועל ענין וזכה ויחם  
בשרו משה עס הטבת בת המלך  
השלישי, עס משה זענט, גמרא  
משה ומלך משה ויחם ומשה לכל  
(גמרא ענין המלך ענין אורי)  
(בששטה ויחם עס) ויחם ויחם  
המלך.

(1) ויחם דעם משה ענין ויחם בכל  
יחם ענין ויחם ענין ויחם ויחם  
ענין ויחם ענין ויחם ענין ויחם  
(2) ויחם דעם משה ענין ויחם בכל  
יחם ענין ויחם ענין ויחם ענין ויחם  
(3) ויחם דעם משה ענין ויחם בכל  
יחם ענין ויחם ענין ויחם ענין ויחם  
(4) ויחם דעם משה ענין ויחם בכל  
יחם ענין ויחם ענין ויחם ענין ויחם  
(5) ויחם דעם משה ענין ויחם בכל  
יחם ענין ויחם ענין ויחם ענין ויחם



## מבצע חנוכה עם אנשי הצבא

לקראת ימי החנוכה ובקשר עם המצב באה"ק, הבאנו בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת יום ג', טו"ב כסלו ה'תשמ"א (חלק זה נדפס בלקו"ש ח"כ ע' 430)

### פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

עאכו"כ בנוגע "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", וואָס דאָרטן איז לייכטער דורכצופירן אַז עס זאָל ניט זיין "הארץ נוחה ליכבש לפניהם", וואָס דערפאַר זיינען אויך די בלבולים בזה גרעסערע **בלבולים**, כדי ח"ו צו שטערן דאָס – עס איז אָבער "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום" דערפאַר וואָס "עמנו אל-", "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול דוועך (ויתירה מזה) ידמו כאבן".

און די וואָס זיינען מגין על גבולי הארץ בגופם ובפשטות, די אידן וואָס געפינען זיך בצבא, באיזו דרגא שתהי' – דאָרף באַ זיי זיין ביותר דער ענין פון אַנצינדן און ליכטיק מאַכן "נר מצוה ותורה אור",

און אין אַן אופן פון מוסיף והולך בכל יום ויום, וואָרום יעדערער פון זיי, פונקט אַזוי ווי יעדער איד (ועוד יותר – וויבאלד תפקידים איז הגנת רבים), איז אַ מהדר מן המהדר אין נרות חנוכה, ווי דער רמ"א זאָגט אַז "המנהג פשוט" אַז יעדער איד איז מקיים מצות נר חנוכה באופן דמוסיף והולך בנרות חנוכה בכל יום ויום,

ואדרבה – זיי טוען דאָס (כתפקידם) אָנהויבנדיק בגופם ממש\*.

ויה"ר אַז דורך די הכנות צו דעם מבצע חנוכה זאָל מען זוכה זיין בקרוב ממש צו חנוכת בית המקדש השלישי, ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש ומתוך מנוחה ושמחה וטוב לבב.

\* \* \*

[צוה לנגן ניגון הכנה. ניגון אדה"ז (בבא רביעית פ"א). ניגון ניע זשוריצי חלאַפצי.

(\* נוסף על השתדלותם להאיר (נר מצוה) "מבחוץ" ו"בשוק" "דתרמודאי" (שבת שם) אותיות מורדת (עמק המלך שער קרית ארבע רפקי"א. קה"י ע' תרמוד. ועוד).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

## הנס שאירע בדורנו זה בצרפת

איתא בגמ' ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", אך מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמשיח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח! • נוסף על הענין דהכרת הטוב שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי - שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו! • יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול, ומתוך שמחה וטוב לבב. • משיחת ש"פ וישב ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. דובר כמה פעמים לאחרונה אודות מעשה נסים:

ישנם כאלה שמתלוננים, מדוע זמננו זה שונה מהדורות הקודמים, בכך, שבדורות הקודמים מצינו בספרים שאירעו נסים גלויים ממש, ואילו עתה נמצאים אנו בזמן ש"אותותינו" לא ראינו אין גו' אתנו יודע עד מה"י!?

ובכדי להוכיח עד כמה טענה זו אינו נכונה, יש ללמוד מנס גדול שאירע דוקא בזמננו זה, נס הקשור עם מדינת צרפת, אלא שדוקא מחמת גודל הנס (כמדובר כמה פעמים) – אין משימים-לב לזה כדבעי, ולא פרסמו את הנס. ואפילו כשדברתי על כך עם חסיד – נעניתי, שלא כך לימדו אותו בלויבאוויטש...

אותו לימדו – טוען הוא – שאין ענין ב"פרסומי ניסא". אמנם בנוגע לחנוכה מצינו שהמצוה היא "פרסומי ניסא"<sup>2</sup>, וכן בנוגע לפורים<sup>3</sup>, אבל הרי זה גופא מדגיש, שכל שאר הענינים מלבד חנוכה ופורים, אין ענינם פרסומי ניסא. וממילא אין לבזוז על כך זמן, משום שבכל רגע ורגע ישנו החיוב דלימוד התורה, ובאם אינו מנצל רגע זה ללימוד התורה, הרי על זה נאמר מה שאדמו"ר הזקן מביא<sup>4</sup> בתחילת ספר תניא קדישא!

אפילו כשניסיתי בעבר לעורר תשומת-לב בנוגע לנס זה, ודיברתי על כך בהתוועדות – לא התעוררו מזה; אכן, אלה שכותבים את הרשימות מההתוועדויות כתבו את מה

(2) שבת כא, ב ובפרש"י.

(3) ראה מג"א או"ח סתר"צ סקכ"ג.

(4) מסנהדרין צט, סע"א.

(1) תהלים עד, ט.

שדברתי במדוייק מבלי להחסיר אף מלה, אלא שהרשימה נשארה מונחת בארון-הספרים בלבד ("אויפן פאליצע"), ולפועל לא שמו לב לגודל הנס שבדבר!

ב. מהו הנס שאירע בדורנו זה בצרפת?

ע"ד שמצינו בכל מדינה, שיש לה דגל משלה (כמו שמצינו בנוגע לדגלי בני ישראל ג"כ) המורה על ענינה ותוכנה ומציאותה, כמו-כן יש לכל מדינה ניוון משלה, שבכל מאורע מיוחד של המדינה, מאורע רשמי, וכן כשרבים מאנשי המדינה צועדים יחד בקשר למאורע רשמי של המדינה – שרים אז את הניגון של המדינה, ועד"ז מחוץ למדינה, ע"י הבאי-כח שלה, שבמאורעות מיוחדים שרים ניוון זה, הנקרא – הניגון של המדינה.

ועד"ז מצינו בנוגע למדינת צרפת, שגם לה יש ניוון משלה, הקשור עם שחרורה של מדינת צרפת מתחת מלכות המלך והמלכה, יחיד ויחידה – אל החופש, כמו שכתוב בדברי הימים של המדינה ההיא.

כלומר, זהו ניוון המסמל את יציאתה של צרפת אל החופש ואת השלטון החדש שלה שלאחרי המהפיכה – אותו שלטון שאליו התנגד אדמו"ר הז קן בכל התוקף, כנ"ל.

וזהו הנס האמור – שלפתע, ביום מסויים, הפסיקה מדינת צרפת לנגן ניוון זה בתור הניגון הרשמי של המדינה!

דבר שאינו מובן כלל על-פי דרכי הטבע!...

זקני החסידים רצו לבאר, שמכיון שחסידיים התחילו לנגן ניוון זה, גבר צד החסידים על הצד שכנגד [שלאמיתתו של דבר, אינו מנגד, ורק שעבודתו ותכליתו שונה מזו של החסידים], עד כדי כך, שמדינת צרפת "נתנה ומסרה" ("האָט אָפּגעגעבן") את הניגון שלה לחסידים.

אבל אעפ"כ, עד היום הזה, אי אפשר להגיע לסוף ההסברה וטעם הדבר ("קען מען

נישט צוקומען צום טאַלק") – איך יתכן שלפתע הפסיקה מדינת צרפת לשיר את הניגון האמור בתור ניוון המדינה!...

ג. אלא שזהו הנס האמור, שאותו הניגון – עם אותם ה"תנועות" – שהיוה סמל לשחרורה של צרפת ולעלי' לשלטון של משטר זה אשר אליו התנגד אדמו"ר הזקן בכל התוקף, מכיון שהי' מנגד לעניני יהדות וכו' – פסק לפתע מלהיות הניגון הרשמי של מדינת צרפת, ואדרבה – נהפך לניגון חסידי ככל שאר הניגונים!...

ועד כדי כך 'נשתקע הדבר', ששכחו לגמרי **שפעם** הי' זה ניוונה הרשמי של מדינת צרפת!

ועד שישנם כאלה, שכאשר הם שומעים ניוון זה בהתוועדות חסידותית, ובפרט בהתוועדויות הקשורות עם יהודי צרפת – **אינם יודעים כלל**, מה מקורו של הניגון ("פון וואַנעט שטאַמט דער ניוון"), וכל מה שידוע להם הוא, שזהו ניוון חסידי ככל שאר הניגונים, אלא שבניגוני החסידים גופא, הרי ישנם ניוונים שנתחברו לפני שנים רבות, וישנם ניוונים שניתוספו בשנים שלאחרי זה.

– וכמו-כן הולך וניתוסף, שמפעם לפעם מתחדשים עוד ניוונים חסידיים, ע"י אלה המסוגלים "לעשות ניוון טוב" ("מאָכן אַ גוטער ניוון"), וכפי שרואים שהניגון מתקבל ע"י הציבור, ומנגנים אותו במעמד הציבור, הכולל את כל הסוגים שבבני ישראל. כמרומז בכך ש"צבור" ר"ת<sup>5</sup>: צדיקים, בינונים, והסוג השלישי המרומז באות ר"ש, מעלת האתהפכא, שגם אותו מחברים ע"י הז"א"ו המחבר' לצדיקים ובינונים, (ועד לתכלית השלימות בציבור, מאה ואלף ורובא, כדאיתא במשנה בברכות<sup>6</sup>).

ד. וזהו תוכן הנס האמור, אלא, שדוקא

וא"כ מדוע אני צריך לנצל את הזמן כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

אלא היות ואני רואה שהעסקנים אינם פועלים מאומה בזה, הם רק נקראים "יושב-ראש" ("טשערמאן"), "נשיא" או "מנהל", אך אינם פועלים מאומה, הם עושים רק מה שצריך כדי לצאת ידי חובת ה"בעלי-בתים", ובמילא כאשר הבעה"ב מביטים למזרח הוא נותן להם "ישר-כח" ואף הוא מביט למזרח, וכאשר הבעה"ב מביטים למערב הוא נותן להם "ישר-כח" וגם הוא מביט למערב, ויותר מזה הוא לא עושה כלום – לכן אני צריך לדבר על כך.

לשם מה זקוקים לעסקן אם לא כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

מקיימים אסיפות ופגישות, ואיש לא מעלה על דעתו לדבר אודות "מיהו יהודי"!

ג. שאלתי מישהו: למה אינך מרעיש בענין גזירת "מיהו יהודי"? וענה לי שהוא עסוק ("ביזי")! – במה אתה עסוק? עונה הוא – בדברים יותר חשובים. שאלתי אותו: האם ישנם דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי"? אזי הוא הודה בעצמו שאכן אין דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי" – וא"כ מדוע אינך מדבר ע"ז?! עונה הוא – זה לא "אקטואלי", או בנוסח אחר: זה לא "פופולרי"!... ואח"כ הוא טוען: מדוע לדבר על ענין שבין כך אי אפשר לפעול בו מאומה? ומביא ראי' ממני – שאני הרי כבר מדבר על "מיהו יהודי" חדשים רבים ולא פעלתי מאומה, וא"כ מדוע עליו לבזוז את זמנו בדיבור ע"ז, מספיק שאני מבזוז את זמני!...

אבל בתורה ישנו דין "הוכח תוכיח את עמיתך"<sup>5</sup> – "אפילו מאה פעמים"<sup>6</sup> שעל עניני תורה צריכים להוכיח מאה פעמים – לא פעם אחת ואפי' לא שלשה פעמים, אשר בג' פעמים הוה חזקה, ע"פ תורה – זה דבר חזק, אעפ"כ הדין הוא שצריכים להוכיח לא ג' פעמים וגם לא ג' פעמים ג' ואף לא עשר פעמים ג' וגם לא שלשים פעמים ג' – אלא למרות שהוא הוכיח כבר 99 פעמים, עליו להמשיך ולהוכיח.

ויתירה מזו: אפי' כאשר בתוכחתו הראשונה לא היה חסר מאומה [שהרי אם הי' בה חסרון, הרי זה לא נקרא שהוא הוכיח אפי' פעם א'], והוא הוכיח 99 פעמים בשלימות, וזה הי' עד כדי הכאה כו' עם כל הענינים, והיו אלה "דברים היוצאים מן הלב" – בכל-זאת מוטל עליו החיוב ע"פ תורה להוכיח בפעם המאה – "מאה פעמים".

דיברתי על כך כמה פעמים, ורשמו זאת [ . . .] אך בזה זה נשאר! לשם מה דיברתי אם לא כדי שיתקיים בפועל ה"הוכח תוכיח את עמיתך אפילו מאה פעמים"?!...

אלא שהיתה אצלי חקירה האם כוונת הגמרא היא עד "מאה פעמים" ולא יותר, או הכוונה גם יותר מ"מאה פעמים"... לפועל אינני סופר את השבתות שבהם דיברתי על כך ומתי כבר תגיע השבת המאה ("דער הונדערטער שבת") – אלא זוהי פשוט חקירה בנגלה האם הכוונה ב"אפילו מאה פעמים" היא רק ל"מאה פעמים" [פחות מ"מאה פעמים" בטח שזו לא הכוונה, אלא השאלה היא: האם אחד שכבר הוכיח "מאה פעמים" יכול כבר ללכת לישון (ואם הוא "מתמיד" – לשבת ללמוד), או שהכוונה אפילו ליותר מ"מאה פעמים"?

אבל כל החקירה הנ"ל היא רק ע"פ נגלה, ובפנימיות הענינים ברור שכל זמן שהענין לא נפעל, והוא יודע שהענין עדיין לא נפעל, עליו להמשיך הלאה עד שיפעל את הענין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשל"א - בלתי מוגה)

(5) כבר לאדון (להחיד"א) לאבות פ"ב מ"ד.

(6) מט, ב.

(5) קדושים יט, יז.

(6) ב"מ לא, א.

# לשם מה זקוקים לעסקן אם לא ל"מיהו יהודי"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. [ . ] בענין "מיהו יהודי" – רואים את כל הצרות הנובעות מכך שכותבים על גוי שהוא "יהודי", כדלהלן.

דובר כבר כמה פעמים על חידושו המופלא ("גוואלדיקער אופטו") של הרמב"ם<sup>1</sup> בענין זה, המבוסס על שינוי בלשון הכתוב<sup>2</sup> "כי יסיר את בנך מאחרי", אומר הרמב"ם ש"ישראל הבא על העכו"ם מסיר אותו מלהיות אחרי ה". כלומר, שלוקחים אדם שה' יכול להיות יהודי והופכים אותו לגוי!...

בדרך כלל אין מציאות כזו, כי מי שנולד יהודי – נשאר יהודי לנצח, איך שהוא רק יתנהג, "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"<sup>3</sup>, ולא ניתן לשנות זאת [ניתן להרוג אותו, אך גם אז רק גופו נהרג ונשמתו נשארת נשמה יהודית]. וכך גם מי שנולד גוי – נשאר גוי.

משא"כ יהודי שיש לו עסק עם אשה גוי', הוא גורם ש"יסיר את בנך מאחרי" – "מסיר אותו מלהיות אחרי הוי" – היתה צריכה לרדת לעולם נשמה יהודי' בגוף של יהודי, ובמקום זה הוא עשה – רחמנא-ליצלן – גוי, צורר ישראל, כמבואר בספרים מה יוצא מילדים כאלו – ההיפך הגמור מבטחון של יהודים!

כיצד מגיע כל זה? עי"ז שרוצים לומר על גוי שהוא יהודי, שדבר זה הוא היפך המציאות: כשם ששתיים ועוד שתיים הם לא חמש משום שהמציאות היא ששתיים ועוד שתיים הם ארבע, בדיוק כך לא ניתן לומר על גוי שהוא יהודי, כי גוי הוא גוי ולא יהודי!

ונמצא שבמקום שיתוסף עוד יהודי [שבזה הרי הם עוסקים בלהט – שיבוא עוד עולה ועוד מתיישב], נוסף עוד גוי ר"ל!

וכמדובר לעיל – אין פוצה פה ומצפץ! אף אחד לא אומר מילה על-כך, וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בסוף אגרת הקודש: "געוואלד געוואלד!"...

ב. [ . ] אבל ישנו ענין נוסף:

אין זה עניני לדבר על "מיהו יהודי", ישנם עסקנים בליובאוויטש, יש עסקנים בעולם, ומדוע אני הוא זה שצריך לדבר על "מיהו יהודי"?

ודקא בשבת, בהתוועדות חסידיה, ובכך לבטל את זמנם של הנוכחים; לולא זאת מסתמא הם היו אומרים תהלים, או אוכלים את ה"צ'ולנט", "קוגל" או מאכלים ערבים אחרים, ענינים של עונג שבת כמ"ש<sup>4</sup> "וקראת לשבת עונג" שזה ע"י "יין ובושר שמן" –

מחמת גודלו לא שמים אליו לב כדבעי.

ולכן, אף שכבר דובר בזה בעבר בקיצור עכ"פ, מדברים על כך עתה שוב, ובאריכות, בכדי לעורר את השימת-לב הראוי' לנס גדול זה.

ועוד ועיקר – ענין זה נוגע לביאת משיח צדקנו, וכדאיתא בגמ'<sup>7</sup>, ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח . . אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע, ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקי' שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח", היינו, שאף ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", הרי מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש [היינו, שאף שודאי שם-לב, אבל לא ה' זה כפי הנדרש מחזקי' ("לויט דעם פֿאַרנעם פֿון חזקי'")] לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמשח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח!

ומזה מובן לענינו, שנוסף על הענין דהכרת הטוב, שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי – שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו!

ה. כל האמור הוא בהדגשה יתירה בעמדנו בסמיכות לחג החנוכה, שהרי פרסום הנסים בכלל שייך במיוחד לחנוכה, שבזה "כולם מודים" שצריך להיות "פרסומי ניסא"!

ובהמשך לזה – יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול,

ומתוך שמחה וטוב לבב.

ואפילו בנוגע לאלה ש"נבהלים" מהשם "פֿאַרבריינגען", הרי לא נוגע מהו השם שיקראו לזה, העיקר הוא המעשה בפועל – שיתכנסו ביחד כמה וכמה מישראל, ושידברו שם אודות עניני יהדות, והתעוררות להוסיף בעניני תורה ומצוות, וכמו-כן בהפצת היהדות, נוסף לקיום המצוות בפועל שיקיימו במשך ההתוועדות.

ו. וע"י הדיבור בעניני גאולה, זוכים לעיקר הגאולה, הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט ע"י ההחלטות בכל האמור, שזה מוסיף עוד ענין בצירוף (צרפת) ובירור וזיכוך העולם, וממילא הרי זה מקרב עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, ועד לתיכף ומיד ממש,

כך, שמתפללים תפילת המנחה ביחד עם אליהו הנביא זכור לטוב, אשר, "אליהו לא נענה אלא בתפילת המנחה"<sup>8</sup> – בארצנו הקדושה,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"<sup>9</sup>, החל מרבנותינו נשיאינו – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר המהר"ש, אדמו"ר נ"ע, ונשיא דורנו,

וכולם נמצאים ביחד עם משיח צדקנו בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, ובהר הקדש, ותיכף ומיד ממש.

ובפרט אלו שמחליטים תיכף ומיד – להוסיף עוד יותר בכל הפעולות ומבצעי חנוכה, ביתר שאת וביתר עוז, ובתוספות אור!

(8) ברכות ו, ב.

(9) ישע"י כו, יט.

(7) סנהדרין צד, א.

\* \* \*

**בהמשך לשיחה, הבאנו בעמוד הבא יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו בהתוועדות (מתוך "בית חיינו" 117):**

(1) הל' איסור"ב פי"ב ה"ז.

(2) ואתחנן ז, ד.

(3) סנהדרין מד, א.

(4) ישע"י צח, יג.



בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסידך". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן הי' להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות.

ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת..."

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון הימאָרשי הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק!... שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטריי של 770.

בהמשך דיבר על כתיב-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמונות. הקהל ניגן את 'מאָרש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי' בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראַנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הני"ל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע — בשתי ידיו הק' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא — ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות — נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה!

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הק' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזזים בכל עוז.



# פסק-דין בתורה משנה מציאות

ויה"ר שתומ"י נזכה "לישב בשלוה" בגאולה העתידה. ובפרט, לאחר ששניא דורנו העיד — ומעיד — שכבר צחצחו את הכפתורים, והיינו, שאפילו הכפתורים שהם טפל דטפל — המשמשים רק את הבגד וטפלים אליו [. . .] והוא (הבגד) משמש את האדם ובטל אליו — גם הם מצוחצחים כבר, ועד ש"כלו כל הקיצין" כדברי הגמ', ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משנה מציאות — שנזכה תומ"י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים — במקום שבו בני"ה הם נשמות בגופים.

ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שבנ"י לא חיכו מספיק — משום שכבר חיכו וחיכו ("מ'האָט שוין געוואָרט און געוואָרט און איבער-געוואָרט"), ומה שחסר הוא רק הרגע שלאחרי הרגע ההוא, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

(קטע מר"ד מהתוועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשנ"א - רשימת השומעים, בלתי מוגה)



## פתגם בעל הגאולה שהתקיים כבר

ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...

ולהעיר — שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח! — בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

[. . .] ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו — מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! — אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן! אבל לאידך — מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחיו  
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבוקבסקי  
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

## כאשר מתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות!

מלחמתם של החשמונאים עם היוונים היתה באופן של "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים"<sup>1</sup> כו'.

ולכאורה צריך להבין: מכיון שהם היו חלשים ומעטים, מהי אם-כן הסברה לצאת למלחמה?

דהרי, ממה-נפשך: אם הם סומכים על הקב"ה שיעשה להם נס - צריכים להתפלל להקב"ה ולומר תהילים וכו', אבל לא לצאת למלחמה; ואם מצד דרך הטבע - הרי במצב כזה שהם חלשים ומעטים, אין טעם (ע"פ טבע) לצאת למלחמה. וא"כ לא מובן, מדוע מלכתחילה הם יצאו למלחמה?

ובאמת ישנה גם דרך אחרת, כפי שהי' ביציאת מצרים, שהקב"ה אמר "ואתם תחרישון"<sup>2</sup> - אף שהיו בידם כלי נשק, שהרי "וחמשים עלו בני מארץ מצרים"<sup>3</sup>, עד (כפי שמסופר במדרש<sup>4</sup>) שהיו ארבע כתות של יהודים שאחת מהם טענה שיש להלחם במצרים, וכיון שתורת אמת מספרת את-זה, מובן שלסברא זו הי' מקום, ואעפ"כ הקב"ה אמר להם "ואתם תחרישון";

אלא הענין הוא: כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה - כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד - אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום 9פשי משיחת ש"פ וישב, שבת זנוכה, מבה"ח טבת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(1) מתוך נוסח ברכת "על הנסים" בחנוכה.

(3) שם, יג ובפרש"י.

(4) מכילתא שם עה"פ.

(2) בשלח יד, יד.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

# רוצים כבר לישב בשלוה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

א. ע"פ תורת הבעש"ט<sup>1</sup> שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל<sup>2</sup> -) הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני<sup>3</sup> שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"<sup>4</sup> העיקר לצאת מהגלות<sup>5</sup>.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"<sup>5\*</sup> - ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? - כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך!?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"<sup>6</sup> כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!!!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים - כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות - אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי"<sup>7</sup>, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות - מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו - שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה<sup>8</sup>, "אנא סימנא בעלמא"<sup>9</sup>, שבודאי הם כוונות אמיתיות - אבל אם מכוונים את הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.

(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת ז, א.

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(4) לך טו, יד.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע' כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(5) שם סכ"ז.

(9) זח"א רכה, א.

(5\*) = די לגלות.

מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים!"

וכמו שכתוב במדרש תהלים<sup>10</sup>, והוא ברד"ק<sup>11</sup>, בשבלי הלקט<sup>12</sup>, ברוקח<sup>13</sup> וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה<sup>14</sup> **לתבוע**, שהוא **תובע** מתי כבר תבוא הגאולה<sup>15</sup>!

ועד שהחיד"א כותב<sup>16</sup>, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע ("הקלוגניקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא<sup>3</sup> ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני"), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצריכים** לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחרי יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

## שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתמצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באוארענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה,

(10) מזמור יא.

(11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון סי' קנז.

(13) הל' תפלה סי' שכב.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "יחי המלך" גלין שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.

כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמוכן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו די-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה' 17 זו הלכה" 18 שקשור עם "דבר ה' זה הקץ" 19 (כמובן מזה שהגמרא אומרת<sup>20</sup> שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה'").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"<sup>21</sup>,

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"<sup>22</sup> כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה<sup>23</sup>, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקך את גבולך"<sup>24</sup>, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוישע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"<sup>25</sup> באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא<sup>26</sup>, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(17) עמוס ה, יב.

(18) שבת קלח, ב.

(19) שם.

(20) שם.

(21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

(22) ישעיי' ט, ט.

(23) ראה תו"ר ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך.

ובכ"מ.

(24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

(25) פרש"י שופטים שם.

(26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך

ס"ח. וש"נ.

